

URBÁN JÁNOS

SZÜKSÉGÁLLAPOT

R. M.-nak tisztelettel

*Tegnap gondtalan fény,
páztázott, éft a mély,
virágba bújt bokrok
hegyén tavasz zsongott,
hajadba tűztem még
vadhitem melegét,
őriztem, mint pásztor
a bárányt a kártól,
s nézd: lopott pillantás
mögött részeg hintás,
ring, reng a tenger,
ostromló fergeteggel*

*vergődést temet,
ne emeld a kezed
intésre utánuk,
vissza minék várjuk,
nem élünk mesékben;
messzi futó villám
maradt csak belőlem,
nem vagyok független,
a természet szeret:
életre hozott, s eltemet.*

Abbázia, 1974. március

ADD MEG NEKEM

*Vér, zúgó vér,
lúktető ütőér,
riasztott szív,
meddig élhet
az ember
önmaga ellen;
bátran,
verhetetlen
időket
megsemmisítve?*

*Kiért volt
fonódó ölelésed,
lángnyelvű csókod
céltalan tűzének
elpusztítása?*

*A panasztevő
verejtékezések
főlszabadult
engedelmességét
add meg nekem
-- zokszó nélkül --
ma s időnként,
kévébe kötő szerelem.*

ELTÉVEDT VASÁRNAP

*Akácfaágon
fehér virágom
kinyílott.*

*S mint a virradat,
tűzzel kipattant
szememben.*

*Mézelő méhek
hordják a mézed
másoknak.*

*Rám tört szerelem
ízét keresem
magamnak.*

*Napérlelt nektár,
szikrázó szempár
világom.*

*S keringő kánya
veszettezen várja
a párját.*

*Akácfa túske,
karcolj testünkre
jeleket.*

*Fészkel a harag,
recsegő gallyak
a földön.*

*Póznázó ácsok
lecsaptak rátok
kevélyen. —*

*Néma pásztorok,
kemény vándorbot
az akác.*

*Hallgat a szóra,
ma pásztoróra
az élet.*

*Kopog az éjben,
mint szívverésem
üteme.*

*Akácfa fürtje
tájunkra tűzve
elégett.*